

ЈУГОСЛОВЕНСКО
ДРАМСКО
ПОЗОРИШТЕ

ТИТ АНДРОНИК
Вилијам Шекспир

Превод: Живојин Симић и Сима Пандуровић

Режија и сценографија: Андраш Урбан
Драматург и помоћник редитеља: Ведрана Божиновић
Костимографија: Лина Лековић
Композитор: Ирена Поповић
Сценски говор: Љиљана Мркић Поповић
Дизајн светла: Дејан Драганов

Играју:

<i>Тит Андроник</i>	ГОРАН ШУШЉИК
<i>Тамора</i>	АНЂЕЛИКА СИМИЋ
<i>Лавинија</i>	ЈОВАНА БЕЛОВИЋ
<i>Арон</i>	ВЕЉКО СТЕВАНОВИЋ
<i>Сатурнин</i>	ЈОАКИМ ТАСИЋ
<i>Марко Андроник</i>	ЛАЗАР ЂУКИЋ
<i>Луције</i>	ЛУКА СЕВИЋ
<i>Басијан, Дадилња</i>	ДРАГАН СЕКУЛИЋ
<i>Деметрије</i>	ПЕТАР ПЕТРОВИЋ
<i>Хирон</i>	ЛУКА АНТОНИЈЕВИЋ
<i>Мартије, Мутије, Кловн</i>	МЛАДЕН ЛЕРО
<i>Квинт</i>	МИЛАН БОБИЋ
<i>Музичарка</i>	ИРЕНА ПОПОВИЋ

Организатор: Владимир Перишић
Инспицијент: Душан Милосављевић
Суфлер: Драгана Анђелковић

Асистент редитеља: Симо Ђукић
Асистент сценографа: Ивања Крњић
Асистент костимографа: Миа Ђуровић
Асистента композитора: Никола Драговић
Мајстор светла: Синиша Чупић
Реализатор звука: Владимир Бецин

Премијера, понедељак 26. децембар 2022. године
Сцена „Љуба Тадић”

„Тит Андроник“ је, како се верује, Шекспирова прва трагедија, а несумњиво најбруталнија од свих које је написао. Бави се питањима правде, мржње, освете и немилосрдне борбе за власт. Иако је током XVII века, када је настала, наишла на огромно одобравање и невероватан успех, трагедија касније наилази на оштру осуду критике те бива дуго занемарена, да би средином XX века поново доживела популарност која од тада непрекидно расте. Осим што се све чешће поставља на сцене широм света, драма „Тит Андроник“ је неколико пута екранизована, а и послужила је као инспирација читавом низу дела из области књижевности и популарне културе.

Редитељ Андраш Урбан, коме је ово прва сарадња са Југословенским драмским позориштем, у свом читању ове крваве трагедија провлачи Шекспирове теме кроз контекст садањег тренутка, постављајући питања да ли смо као људи од тада до данас напредовали или смо и даље склонији да посегнемо за осветом него за правдом.

Закон „око за око“ као да је саставни део човека. Сваки систем и сваки човек само производи по ко зна коју парафразу на исту тему. Не верујеш држави, не верујеш заједници, не верујеш другој особи. Сви су те већ једном издали. Не верујеш у праведност, не верујеш у правду. Освета није прича за светло дана, освета је мрак. Мрзимо. Мржња се оправдава, мржња се разуме. Мржња се подгрејава, држи се у припреми. Стационара се у човековој подсвести, прокључа баш тада када затреба. Мржња увек одигра своју историјску и друштвену политичку улогу. Точак за трчање. Бесконачни круг. Није истина да је мржња и љубав нешто слично, није истина да је љубав и мржња исто. Мржња је мржња, љубав је љубав. Свет је суров, друштво је сурово, човек је суров. Стварност је сурова. Позориште је сурово. Но, сурово позориште је ипак само позориште. Топла сала, удобна седишта, одличан текст, бравурозни глумци. Пријатан догађај. Забава. Уточите. Али без обзира колико нам се то чини истинитом, добро знамо да позориште није само забава. Позориште није „само“ позориште. Позориште је позориште и ништа друго. Пут спознаје. Себе самих. Човека. Да. Позориште мења свет. Па шта?!

П. С. Читам „Реч редитеља“ и са скромном радошћу констатујем да нисам ни написао реч политика. Прочитам поново. Ипак јесам.

Андраш Урбан

АНДРАШ УРБАН дипломирао је режију 2000. на Академији уметности у Новом Саду. Студирао је у класи проф. Влатка Гилића, а после петогодишње паузе, наставио у класи проф. Боре Драшковића. Управник Позоришта „Деже Костолањи“ у Суботици од 2006. Основао је први ансамбл ове куће, изборио се за позоришну салу, покренуо програм гостовања по Војводини „Дезиреов трамвај“ и интернационални / регионални позоришни фестивал *Desiré Central Station*. Као

седамнаестогодишњак формирао је позоришну и књижевну радионицу, а потом трупу AIOWA. Наступао је као аутор, редитељ и глумац. Са представама *Хамлет* и *Војцек* у суботичком Народном позоришту гостовао на 26. Битефу 1992. Поставио је преко 70 професионалних представа, у независним продукцијама и етаблираним позоришним кућама у Суботици, Новом Саду, Сомбору, Београду, Нишу, Приштини, Сегедину, Љубљани, Марибору, Парми, Ријеци, Загребу, Битољу, на Цетињу, у Подгорици, Сарајеву, Клужу, Темишвару, Берлину, Варни, Будимпешти. Урбан је аутор кратких филмова *Нико и неко*, *Стакло*, *Као да нас и нема*. Написао је књигу приповедака *Партизан из зоре*. Његове представе гостовале су и награђиване на фестивалима: БИТЕФ, МЕСС, ПОСТ, Стеријино позорје, Фестивал професионалних позоришта Војводине, Фестивал професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“, ФИАТ, SZASZ, THEALTER, МОТ, Инфант. Добитник је награда: „Бојан Ступица“ 2017, „Јоаким Вујић“ 2012, „Мари Јасаи“ („Jászai Mari“), Награде за паралелну културу, Награде за уметност војвођанских Мађара, Награде „Про Урбе“ града Суботице, Награде „Про Урбе“ града Сента, Награде „Шандор Хевеши“ („Hevesi Sándor“), Стеријиних награда за режију и најбоље представу (2016, 2021)...